

Arrest

nr. 283 529 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij doet een aankomstverklaring bij de gemeente Zaventem op 22 oktober 2021. Zij stelt dat zij in België is aangekomen op 27 juli 2021. Zij was in het bezit van een Venezolaans paspoort, geldig tot 2 april 2022.

De verzoekende partij wordt toegelaten tot verblijf tot 24 oktober 2021 (bijlage 3).

Op 15 februari 2022, met kennisgeving op 13 mei 2022, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: V. B., R. L.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Maturin

nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6. eerste lid. van de wet)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord..... of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

() § 1.3°jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

() § 2, 1°jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

() § 2, 2°jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

() § 2, 3°jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III. Titel VIII. Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

() § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene I) lijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 27/07/2021 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier bij het gezin van haar meerderjarige dochter verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel in de zin dat met alle gegevens rekening moet worden gehouden en van het hoorrecht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“III. DISCUSSION

Violation des articles 74/13 et 62 de la loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, du principe suivant lequel l'administration doit prendre en considération l'ensemble des éléments pour statuer, du principe du droit à être entendu

La requérante ne s'explique vraiment pas la motivation de la décision attaquée : si elle se retrouve en Belgique au-delà du délai de nonante jours autorisé, elle est rentrée en Belgique munie de l'ensemble des documents utiles pour lui permettre d'introduire une demande de regroupement familial en tant qu'auteur de résident de nationalité italienne (preuve d'envoi d'argent, preuve de son indigence, preuve des revenus stables, réguliers et suffisants de sa fille, etc...), et l'administration est au courant de cette situation !

Au surplus, c'est de manière totalement injuste - il n'est nullement requis pour l'introduction d'une demande de regroupement familial sur base de l'article 40bis de la loi du 15.12.1980, de produire un certificat de résidence émanant du pays d'origine -, qu'elle s'est vue empêcher d'introduire sa demande !

L'Office des Etrangers bien au courant de l'intention de la requérante d'introduire telle demande, laquelle par essence revêt un caractère humanitaire, puisqu'il y a lieu de prouver le lien de dépendance (preuve à charge et indigence au pays d'origine), se devait à tout le moins de convoquer l'intéressée pour être entendue.

Ainsi, l'administration ne peut prétendre avoir respecté notamment le prescrit de l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980.

Cette décision est d'autant plus disproportionnée au sens de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de L'Homme puisqu'il y a existence d'une cellule familiale connue et non contestée par l'Office des Etrangers.

Le moyen est fondé.”

2.1.2. Verzoekende partij voert de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag: verzoekende partij verblijft in het Rijk langer dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, voorzien in artikel 20 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), hetzij dat zij er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden. Haar regelmatig verblijf is verstreken. De bestreden beslissing preciseert dat zij het Rijk binnenkwam op 27 juli 2021, dat een verblijf bij haar meerderjarige dochter geen automatisch recht op verblijf schept en dat zij geen gezinsherenigingsaanvraag indiende. De bestreden beslissing gaat in op de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De formele motiveringsplicht en de voormelde bepalingen zijn niet geschonden.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Voorts kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten niet te antwoorden op gegevens die haar niet kenbaar zijn gemaakt.

De volgende stelling van de verwerende partij vindt steun in het administratief dossier:

“Verzoekster heeft tot op heden geen gezinsherenigingsaanvraag ingediend met haar dochter. Ze maakt in haar verzoekschrift de melding dat ze een gezinsherenigingsaanvraag wenst in te dienen doch nagelaten de nodige documenten te verzamelen en de aanvraag in te dienen. Verzoekster meldt in haar verzoekschrift dat de Italiaanse dochter stabiele inkomsten heeft, dat ze op regelmatige basis geld stuurt naar de moeder enz. maar in het administratief dossier zijn geen stukken hieromtrent te vinden alsook geen gezinsherenigingsaanvraag. Gemachtigde kan dan ook geen rekening houden met stukken en procedures die er niet eens zijn.”

De verzoekende partij heeft aan verwerende partij kenbaar gemaakt dat zij wenste een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen. Een wens kan niet gelijk geschakeld worden met het indienen ervan. De verwerende partij kan de verzoekende partij niet beletten een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen, wat *in casu* niet is gebeurd. Zij heeft evenmin stukken bezorgd die wijzen op een ten laste zijn van haar dochter en/of onvermogen in het herkomstland zodat de verwerende partij hiermee dan ook geen rekening kon houden. Geen geldstortingen, geen bestaansmiddelen van een eventuele referentiepersoon zijn voorhanden in het administratief dossier. Afhankelijkheidsbanden werden evenmin voorgelegd. De verzoekende partij toont niet aan dat zij dienstige stukken heeft voorgelegd waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

2.1.4. Voorts toont de verzoekende partij niet de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan. Dit artikel legt de verwerende partij een onderzoeksplicht op naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, het hoger belang van het kind(eren) en het gezins- en familieleven. De verzoekende partij houdt niet voor minderjarige kinderen te hebben en houdt evenmin voor dat zij gezondheidsproblemen kent. Voorts heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en haar meerderjarige dochter waarvoor evenwel geen procedure is gestart voor een verblijf van meer dan drie maanden (gezinsherenigingsaanvraag). De bestreden beslissing wijst erop dat de scheiding met haar dochter eventueel tijdelijk is.

De grieven van de verzoekende partij missen feitelijke grondslag en de verzoekende partij laat na uiteen te zetten waarom de bestreden beslissing disproportioneel is in het kader van artikel 8 van het EVRM (zie ook bespreking tweede middel).

2.1.5. De verzoekende partij voert de schending van het hoorrecht aan zodat zij de afhankelijkheidsbanden met haar dochter had kunnen aantonen.

Het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14

februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog. Zij stelt dat zij kon aantonen ten laste te zijn van haar dochter en kon bewijzen dat zij onvermogen was in het herkomstland. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, alhoewel zij hiervoor ruimschoots de tijd heeft gehad, geen gezinsherenigingsaanvraag indiende. In wezen houdt de verzoekende partij met deze argumenten voor dat zij financieel afhankelijk is van haar dochter, zonder evenwel enig begin van bewijs en zonder enige concrete verduidelijking.

Met dergelijk betoog toont de verzoekende partij niet aan dat zij argumenten had kunnen bijbrengen, van aard de bestreden beslissing te kunnen wijzigen. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

"Deuxième moven - article 8 de la CEDH

L'article 8 de la CEDH est libellé comme suit :

« 1. Toute personne a droit à au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Il va de soi que dans le cas d'espèce qui nous occupe, priver la requérante du séjour légal en Belgique contreviendrait de manière injustifiée à l'article 8 de la CEDH.

Il faut certes rappeler que toute atteinte à la vie familiale d'une personne n'est pas forcément constitutive d'une violation de l'article 8. En effet, l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH énumère une série de conditions dans lesquelles une atteinte à la vie privée ou familiale ne constitue pas une violation de l'article 8. Ces conditions ont été précisées par une jurisprudence constante de la Cour de Strasbourg. Si ne fût-ce qu'une d'entre elles n'est pas satisfaite l'article 8 de la CEDH est violé.

Ces conditions sont les suivantes :

- l'ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale doit être conforme à la loi ;

- l'ingérence doit poursuivre un but légitime énuméré à l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH ;

- il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre les moyens employés et le but poursuivi pour que l'ingérence soit considérée comme nécessaire dans une société démocratique.

L'ingérence de l'Etat belge dans la vie familiale de la requérante peut être conforme aux dispositions légales en vigueur en Belgique. La première condition pourrait être considérée comme étant remplie.

On pourrait également considérer que l'ingérence poursuit un but légitime énuméré dans l'alinéa 2 de l'article 8 de la CEDH : contrôler l'immigration permet de réguler le marché du travail, et donc de préserver le bien-être économique de la Belgique. La deuxième condition serait éventuellement remplie.

Mais, quant à savoir si une telle ingérence est nécessaire dans une société démocratique, c'est-à-dire s'il existe un rapport de proportionnalité entre le but poursuivi et les moyens employés pour y arriver, la réponse ne peut être que négative (cfr. CEDH, *Berrehab c. Pays-Bas*, du 21/06/1988). La troisième condition n'est donc pas satisfaite.

Par ailleurs, en cas de retour au Venezuela, la requérante risquerait de se trouver dans une situation inhumaine et dégradante, dépourvue de toute ressource.

Le seul moyen de mettre fin à cette violation de l'article 8 de la CEDH est de suspendre et annuler la décision d'ordre de quitter le territoire pris par l'Office des Etrangers."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. De immigratiecontrole vormt een legitiem doel.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986,

Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

Het aanvoeren van een grief op grond van artikel 8 van het EVRM kan enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling volgens hetgeen kan teruggevonden worden in het administratief dossier en het middel hoofdzakelijk betrekking heeft op de relatie tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige dochter die samenwonen.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad moet vervolgens nazien of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij gaat niet dieper in op de aard van deze relatie en laat na aan te tonen of er sprake is van enige afhankelijkheid tussen beide.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aantoonst, maakt zij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk. De bestreden beslissing wijst er tevens op dat een scheiding desgevallend tijdelijk is. Enige disproportionaliteit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat een terugkeer naar het herkomstland niet humaan is, en vernederend omdat zij geen inkomsten heeft, is dit een loutere bewering en ziet de Raad ten overvloede niet is waarom haar dochter haar in het herkomstland niet financieel zou kunnen steunen.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Tot slot wordt er nog op gewezen, ook ter terechtzitting, dat de advocaat van de verzoekende partij op 19 december 2022 verschillende stukken heeft bezorgd aan de griffie van de Raad die deze in ontvangst nam op 22 december 2022. De verwerende partij vraagt ter terechtzitting dat deze stukken uit de debatten worden geweerd bij gebreke aan tijdige mededeling.

De Raad weert deze stukken uit de debatten nu hij oog moet hebben voor de rechten van verdediging van de verwerende partij en in het procedurereglement dergelijke late mededeling van stukken niet is voorzien.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN